

Kumanieckiego Kazimierza, al.

Dzielnice: Praga Południe

Osiedla: Saska Kępa

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1987

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

Kazimierz Władysław Kumaniecki (1880-1941) - myśliciel polityczny. Pochodził z Radziechowa, jednak prawie przez całe życie mieszkał w Krakowie, gdzie od 1917 roku był profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego, specjalistą w zakresie prawa administracyjnego. W dniach 21 VIII - 14 XIII 1922 roku w rządzie Juliana Nowaka pełnił funkcję ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego (przejął ją po samym premierze). Był autorem takich publikacji, jak "Akt administracyjny", "Ustrój władz samorządowych na ziemiach Polski w zarysie" czy "Odbudowa państwowości polskiej". Zmarł w Krakowie.

Kazimierz Feliks Kumaniecki (1905-1977) - światowej sławy latynista, syn Kazimierza Władysława wspomnianego wyżej. Pochodził z Krakowa, tam też studiował filologię klasyczną na Uniwersytecie Jagiellońskim, kontynuując naukę w Berlinie a także we Włoszech i Francji. Do stolicy przeprowadził się w 1936 roku, obejmując na miejscowym uniwersytecie III Katedrę Filologii Klasycznej. Zamieszkał wówczas w domu przy ul. Nowy Zjazd 5. Po wybuchu II wojny światowej, jako podporucznik Wojska Polskiego, aktywnie działał w konspiracji (używając pseudonimów "Jutro" oraz "Kozakiewicz") - doskonale znając język niemiecki prowadził z ramienia Biura Informacji i Propagandy KG AK dywersję propagandową a podczas Powstania Warszawskiego był spikerem radiostacji "Błyskawica". Zaangażowany był też w tajne nauczanie, napisał "Hymn Polski Podziemnej". W latach 1945-46 związał się z polityką - z ramienia Stronnictwa Pracy był posłem do Krajowej Rady Narodowej, jednak zaraz powrócił do pracy ze studentami, kierując aż do śmierci Katedrą Filologii Klasycznej. Był członkiem wielu towarzystw naukowych, kierownikiem Zakładu Nauk o Kulturze Antycznej PAN. Zajmował się głównie retoryką i epiką rzymską, bliska mu była także literatura polsko-łacińska, hellenistyka i bizantynistyka. Redagował fachowe czasopisma - "Menander" oraz "Archiwum Filologiczne", był też tłumaczem "Wojny peloponeskiej" Tukidydesa oraz komedii Arystofanesa. Do jego najważniejszych publikacji zaliczyć należy "Gatunki literackie poezji greckiej", "Wergiliusza", "Twórczość poetycką Filipa Kallimacha", "Historię kultury starożytnej Grecji i Rzymu", "Literaturę rzymską okresu cycerońskiego" a także opracowanie "Słownika łacińsko-polskiego". Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 77, rząd I, miejsce 9.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1987.07.16
